

Nízké Tatry kontra Roháče

aneb

Nízké Tatry 8.-10.4. 2004

Po velikém úspěchu minulé velikonoční akce, která předčila naše očekávání, jsme se i letos rozhodli udělat o velikonočních svátcích nějakou tu čundrakci. Protože loňské NT zůstaly jaksi otevřenou záležitostí, naše letošní volba byla naprosto jednoznačná. Ale co čert nechtěl, Michal zblbnul Radka a věrný člen zdravého jádra se společně s Hovorou a Marťasem trhli a vyrážejí na Roháče! Nicméně je nutno Radkovi poděkovat za skvělou přípravu dopravy – zejména zařízení lůžek ve vlaku. Na NT jsme nakonec zůstali jen 3 – Papr, Pavel a já. (*Aleš*)

7.4. 2004

Konečně se dostáváme dovnitř (nádražka ČT) k pivu. Roháčníci už tu jsou od 21.00, pokecáme, pijeme, koupíme lístky a jdeme na peron vyhlížet Laborec 23:35. Nemožné se stalo možným a Laborec přijel včas. Rozloučili jsme se s Marťasem, kterej sedí, a šli najít své lehátkové kupéčko. Nejprv sme obsadili horní patro, pak střed, dotáhli batohy a naplnilo se i podpalubí. Po bitvě o Alešova měďu sme ulehli ke spánku.

8.4. 2004

Na hranicích nás vzbudili celníci a poté se nám konečně podařilo řádně zachrápnout. Žel bohu už jen na 2 hodky. Po planém poplachu v Rožumberoku sme v 6:10 vystoupili v Lipt. Mik. – jinými slovy 22 minut sekery nás stálo navazující bus na Čertovicu a mě lítání na dispečink pro zjištění dalších spojů (7:55). To je pro nás dlouhá doba, takže se loučíme s Roháčníky a vyrážíme busem do Jasné. Další změnou je náš výstup u Demänovské jaskyně Slobody. Krátká snídaně a příprava na pochod, který začínáme v 7:37 po modré. Zpočátku se jedná o schůdky ke vstupu do jeskyní, později se mění v lesní pěšinku a ještě později už není ani značky. (*Papr*)

Tak si tak stoupáme, sněhu přibývá a počasí zatím takové nijaké. Značku se nám podařilo najít, naskytly se první výhledy na hřebeny NT. U seníku bez sena, ale s hliníkovou střešou nechává Papr foťák, ale jen na chvíli. Stoupáme dál vzhůru, pěšinka se mění v krásnej traverz v pěkně prudkým svahu. Nad námi se vypínají vápencové skalky, my se koupeme ve sluníčku, vychutnáváme pěkné výhledy na masiv Chopku i lyžař. středisko pod ním a zároveň taky užíváme nějaké ty horské dávky v podobě ucházejícího traverzu, pěkný díry dolů a sem tam nějaký ty sjetý lavinky. Tráva pod těma 25cm sněhu klouže jak d'as. Už vidím sedlo kam musíme i

kopec, který nás čeká – Krakova hol' a. Značka se tak nějak vytratila, ale intuice jí plně nahradila a navíc jako bonus jsme si mohli pokochat prvním Roháčsko-tatranským výhledem (+Liptovská Mara). Sněhu značně přibývá dosahuje koulové (+) výšky. Na sestup do sedla vytahujem cepín, docela to tu klouže. Ze sedla stoupáme lesem výš a výš, brzy přijde kleč, padá mlha, je nevlídno, značně se boříme, sem tam by se mi hodil i jeřáb. Dáváme pauzu a něco pojíme. Moje návleky jsou nefunkční, stahují se, po Paprově vylepšení mi málem upadly prsty, ale nějak to jde. Orientace je ztížena, někde nad náma je rozcestník. Jako zázrakem jsme se u něj vyklubali (14:08). Míříme dolů, pokoušíme se sejít do Javorieho sedla a tam se utábořit. Razíme si cestu klečí, zapadáme až po pás, Papr razí stopu. Nevědomky jsme minuli další důležitý rozcestník (až po vršek zapadlý) a zašli jsme si asi půl km, kde jsme se na hraně konečně zorientovali. Vyšlo slunce, hned se nám zvedl morál. Zase kolem sebe vidíme tu krásu hor. Už je vidět naše další cesta – hřeben, kterým vystoupíme na Ďumbier a dobudeme tak naši první dvoutisícovku alpským stylem. Vracíme se zpět po stopách a doslova jsme narazili na ten rozcestník a zamířili na hranu. Sestup na sedlo nás uvítal hromadou kleče, nesčetnými západky, ale taky působivými pohledy. Po několika metrech se však výhledy proměnily v kleče a snůh na druhou. Prostupujeme několik fakt hustých klečových barrier, aplikujeme „slačování po kleči“. Konečně se to trochu rozevřelo a my už jen po loukách a lesem pohodlně scházíme až na centrální paseku v Javoriem sedle (17h). Svítí sluníčko, je nádherně, ideální tábořiště. Urychleně se zabydlujem, rozbalujem stan... ouha, nemám tyčky!! Musel jsem je cestou někde vytrousit, okamžitě vyrazím zpět nahoru. Kluci vařej večeri – bramborovou kaši a klobásku. Po překonání první velké klečové bariéry jsem je našel ve změti kleče. Nadšeně sestupuju dolů, je to hotová oslava. Stavíme stan, baštíme a zalezáme. Taky musím zmínit Pavlův výbornej červenej cukr – mňam. Ještě večer si dáváme zbytek klobás a taky polívku. Boty jsme nechali do rána venku vymrznout. Noc je klidná, jen k ránu je klendra a tak testuju ohříváček – docela slušný. Ještě nutno podotknout, že si Pavel cestou udělal něco s nohou, takže zítřejší výstup na Ďumbier visí na vážkách. (Aleš)

9.4. 2004

Po noci točení se z boku na bok na povel úspěšně vstali chvíli po 7:00. Uvítal nás krásný slunečný den. Po snídani, sušení oblečení mezi hůlkama, balení se a rozmýšlení následujícího postupu, sme zvolili sestup po červené do Jasné. Vyrazili jsme až po 2,5h po „cestě“, kterou se mi podařilo udržet až k přístřešku, kde sme si na půl hodky odfrkli nad sůšou a čajem. Aleš doplnil vodu a přes palouk až s metrem sněhu sme se vydali najít cestu na zelenou. Za půlkou potoku sme to otočili a zjistili, že ona cesta vede do lesa hned na začátku palouku. Asi po půl km pohodové lesní cesty sme se napojili na zelenou, která byla projetá dvojicí skialpů a konečně začlo nabírání ráno ztracených výškových metrů. Asi po 2h stoupání sme u rozcestníku s červenou dohnali skialpinisty se psem a dali se doleva po červené na Pěknou vyhlídku. Cestou nad náma proletěl záchranný vrtulník a projela kolem nás skupinka pravých skialpinistů. Skoro sme jim nestačili utíkat z cesty mezi stromy, jakou měli rychlost. Na Pěkné vyhlídce (stanice vleku) sme za zhoršeného počasí poobědvali. Začalo sněžit a vypadalo to fakt černě. Během půlhodinky se ale zase vyjasnilo, vysvitlo slunko a my se po 14:00 vydali po sjezdovce nahoru. Snůh tam byl uježděnej, takže se nebořil a dalo se jít docela rychle, nebýt toho stoupání. Celou dobu se nabízely výhledy do širokého dalekého okolí – Mara, Roháče, NT a celá naše včerejší cesta. Před 16:00 sme zahájili poslední stoupání z Lukové (lanovka, chata, 1670 m n.m.), kde sme si dali naše první slovenské pifko. Při zahájení výstupu sme hodili řeč s maníkem z HS (teda on si začal). Pochválil nám vybavení a sháněl nějaký slečny. Výstup se stal trochu náročnější, místy možná i na mačky. Počasí a rozhledy do okolí nám dodávaly elán a chuť do výstupu. A stálo to za to – na předvrcholu stojí „úžasná“ meteorologická stanice a ještě hnusnější stanice nefunkční lanovky. O kousek dál už je vidět Kamenná chata a nad ní Chopok. Zatímco Aleš zahajuje výstup, tak Pavel de sondovat na chatu, já fotím, poté scházím za Pavlem. Sou nějaký problémy ohledně místa, ale nakonec to vychází, můžeme spát v jídelně na zemi s tím, že spát se bude zřejmě až po půlnoci. Já vyrazím s baťohem za Alešem, Pavel jen s hůlkama. Vrchol (2024 m n.m.) dobýváme v 17:15, děláme vrcholovou fotku a radši v mačkách scházíme dolů k chatě. Okupujem terasu a začínáme vařit, schováváme se v rohu a hned mají strach, jestli jim ji nerozebíráme. Vše se vyjasňuje, vaření jim

nevadí. Aleš připravil fazole s rajskou a vepřovkou a přikusujem chleba. Po jídle se stěhujem do chaty, dáváme sušit věci, boty na spešl sušáky, převlíkáme se a dáváme Budvárka. (Papr)
Pomalou se začali scházet přenocujivší hosté a taková partička mladých skialpinistů to tam úplně ovládla. Muzika se pustila naplno, pilo se i tancovalo. Vše v režii barmana i DJ v jedné osobě a již zmiňované alkoholem průběžně posilované partičky. Vzhledem k svému bolavému koleni jsem přeci jen zůstal radši sedět, ale jinak to byla docela fajn pařba ve 2000 metrech. Postupně se zjevil i další dívčí personál chaty, který dodal zatím výhradně pánské záležitosti potřebný šmrnc a eleganci. Ke konci se přidala i sympatická šéfová. Kolem 23:30 rozkládáme ležení, hudba ještě pokračuje, posléze je vystřídána hovorem a hlasitým chrápáním. Trochu jiná atmosféra než jsme čekali, ale budiž.

Aleš: „To je krásný.“

Papr: „Ta hudba nebo slečna?“

Aleš: „Tak půl na půl.“

No comment

10.4. 2004

V šest vstáváme, lehce snídáme a vyrážíme na lehko na Dereše. Je zataženo, jen Roháče a Tatry jsou naprosto fantastickým způsobem nasvíceny. Užíváme si lehkého kroku, neuvěřitelných výhledů i dramaticky rozervaný vrchol Dereší (ze kterého se z naší jižní strany vyklubala jen hora kamení) Na vrcholu (2003,5 m n.m.) fotíme a obdivujeme již zmíněná panoramata. V 9h jsme zpátky na chatě, dáváme kapustnici (38,-Sk), rovnáme účet (150,- Sk/os/noc) a taky navaříme do zásoby čaj. Koleno bolí (z přetížení, nikoliv z Paprova vybájeného úderu cepínem) hlavně při sestupu, tak si беру prášek a konečně redistribuujeme náklad. Před desátou vycházíme směr Ďumbier, ale po pár minutách zastavuju a nasazuju sluneční brýle, dělá se krásně. Cesta více méně traverzuje jižní svahy hlavního hřebene a je docela slušně prošláplá, někde je vyfoukáno až na trávu (potvrzuje se Radkova hypotéza). Užívám si chůzi po hraně a sem tam musím zdolat nějaké to menší skalisko nebo spíš pár kamenů. Je tu pevný sníh a rozhodně se tu jde líp než po cestě a navíc to připomíná VHT. Několikrát se zastavuju a obdivuju drsnost, strmost a rozeklanost severních srazů NT. Na Krúpově hol'i před Ďumbierom se napojuje „náš“ hřeben, cesta vypadá velmi slušně. Škoda toho Pavlova zranění, asi by to byl pěkný real nástup na Ďumbier. Nicméně jsme se rozhodli tak jak jsme se rozhodli a rozhodně toho nelitujem, bylo to správné rozhodnutí. Papr mě úplně odmítá fotit, i když terén je tu velmi zajímavý. Nasazujem mačky (i když nejsou vůbec potřeba, ale aspoň je zkusit) a naprosto bezpečným traverzem vystupujem na vrchol. Já si to v závěru dal po hřebínku pro zvýšení atraktivity vrcholu, který je z jižní strany úplná placka a ze severní skalnatá díra dolů. Na Ďumbieru (2043 m n.m.) jsme stanuli ve 12:37, vyfotili se a porozhlédli. Nabíráme kurs na chatu M.R.Štefánika, kvůli kolenu radši v mačkách. Dole je pohoda, dáváme kapustnicu (46,-Sk) a malé pivo (30,-Sk). Taky jsme dalekohledem zahlédli kamzíka. Ve 13:20 se zvedáme a míříme na Čertovicu. Je neuvěřitelně teplo, místy jdeme po trávě. Na bezejmenném vrcholku ještě asi na 3/4 hod. zastavíme a užíváme si pohledy zpět na Chopok i Ďumbier, dlouhými dolinami k Ohništi a dál až k Tatrám i na stranu k Čertovici a Král'ově hol'i. Hřebínek je dál prošláplý, sněhu i kleče zase přibylo, ale je to pohoda. Úzký hřebínek nás doprovází až skoro na Čertovicu i sluníčko se s náma rozloučilo. Scházíme dolů na sedlo (část lyž.areálu ještě funguje). Autobusy odjely, už se nám nechce stavět stan, a tak Pavel domluví s hodnou paní s malého motorestu, že nás hodí dolů do Lipt. Mikuláše. Tak jsme se v 5 nasoukali i s bágla do MB a za chvíli a za 200,- +100,- Sk byli dole. Díky! Zvažujeme další alternativy, nakonec na to ale prdíme a vzhledem k počasí, kolenům i spojení. Po malé procházce LM sedáme do prázdného a přetopeného Laborce (22:30 - 4:15 ČT). V ÚO se loučíme, příjezd do Žbk v 7:14 (11.4.).

Závěr:

Čundr jako celek nehodnotím nijak pozitivně, protože se nám shodou okolností (bus, zranění, předpověď) nepodařilo udělat žádný kontinuální přechod, který byl původně v plánu. Na druhou stranu jsme však zůstali na bezpečné a teamové straně, což se cenní. Důležité jsou i zkušenosti

s velmi hlubokým sněhem (chce to kvalitní návleky, kalhoty, hůlky, cepín není k zahození, nejlépe však sněžnice nebo skialpy) a taky jsme konečně otestovali mačky, i když jen tak na oko. Uvidíme příště. Jsem zvědavěj na kluky v Roháčích. (Aleš)

Sepsal Aleš & Papr